

ROEMEENSCH E BALLADEN.

Naar de Prozabewerking van

HELENE VACARESCO

DOOR

HÉLÈNE LAPIDOTH—SWARTH.

KINDERLOOS.

Mijn ossen ploegen rechte voren.
De regen drijft de vogels heen.
'k Heb zóoveel dolken in mijn gordel:
Zij blinken rond mijn middel heen.

Ik droomde dat ten leest mij werd een zoon geboren,
De zoon, die zóo zich wachten laat,
Maar 'k droomde op klaren dag, al turende op de voren,
Waar kiemde en groeide vruchtbaar zaad.

Er waren âren al, die rezen uit de voren
En zeiden: — „Zie, wij zijn er al!”
'k Benijdde 't land: hem werd de vadervreugd beschoren,
De vreugd, die ik niet kennen zal.

Toen voelde ik vader mij van stoer en dapp'r een jongen,
Die morgen naar den oorlog toog.
Ik weende om zijn vertrek en toch, mijn lippen zongen
Om 't veld waar onze vaandel vloog.

Toen voelde ik vader mij van zacht en vroom een herder,
Die schapen dreef ter heuvelwei.
Ik zag den heuvel lache' en wenken: „Wei maar verder!”
Ik zag zijn hart dat lachte blij.